

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 23 lipca 2020 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (sprawa AT.40466 – Alliance Casino i Intermarché);
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 i 102 TFUE] Traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1) oraz brak podstawy prawnej, ponieważ zaskarżona decyzja wymaga od skarżących wskazania spotkań oraz ponownego złożenia dowodów wcześniej zatrzymanych przez Komisję, których nieważność stwierdził już Sąd Pierwszej Instancji Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 15 października 2020 r. – Delifruit / Komisja

(Sprawa T-629/20)

(2020/C 433/76)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Delifruit, SA (Guayaquil, Ekwador) (przedstawiciele: K. Van Maldegem, P. Sellar i S. Saez Moreno, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu, zmienionego sprostowaniem do rozporządzenia Komisji (UE) nr 2020/1085, w zakresie w jakim ustala on najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości chloropiryfosu w bananach w wysokości 0,01 mg/kg; oraz,
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami tego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi o stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 2020/1085 z dnia 23 lipca 2020 r. zmieniające załączniki II i V do rozporządzenia (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości chloropiryfosu i chloropiryfosu metylowego w określonych produktach lub na ich powierzchni⁽¹⁾, zmienione sprostowaniem do rozporządzenia Komisji (UE) nr 2020/1085⁽²⁾.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie poprzez brak uwzględnienia istotnego czynnika (merytorycznego badania kwestionującego jeden z rzekomych powodów ustalenia najwyższego dopuszczalnego poziomu pozostałości), który doprowadził do wydania zaskarżonego aktu, tym samym naruszyła także art. 14 ust. 2 lit. a) i f) rozporządzenia 396/2005, które wymaga, aby wszystkie istotne i dostępne dane zostały uwzględnione.

⁽¹⁾ Dz.U. L 239 z 24.7.2020 R., s. 7.

⁽²⁾ Dz.U. L 245, 30.7.2020 R., s. 33.